HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

היא תועבה ואין בניה תועבין. וא"ת מה צריך והא פרכינן לקמן ומומר לתלמוד לכתן גדול מה לתלמוד לכתן גדול שכן היא עצמה מתחללת וליכא למימר דלאו פירכא גמורה היא דבפ' החולץ (יבמות דף מד.) מהא דקתמר הכל מודים בממזר גרוסתו שהולד פגום מקל ומומר לתלמוד לכתן גדול ומומר לגלג מי לימתמר כי לימתמר ועוד קשה דבפ"ק (דף יד:) קתמר רבי יוחנן בן נורי כילד נעשה כדבדי ס"ד שמתירין את הערות לקולן בלא חליצה ויבום הולד פגום נדבדי ס"ד ומכלן דהוי פגום מי מקל ומומר לתלמוד לכתן גדול מיכא למיפרך כי הכא וי"ל התם קושיא בתריתא דנפקא לן הולד פגום בערות לקולן מהיכא תועבין ואין בניה תועבין מכלל דבעלמא תפילו בניה תועבין מיהו בשמעתא ליכא למימר דמשום הכי נקט הכי קרא ע"ג דלא צריך משום דלמשמועינן לתיקטריך ליה ר' יהושע למדרש בעלמא כגון בימה לקולן תועבין דבשמעתין דיבמות אית ליה לר' יהושע דהולד פגום של ערות כשר לקולן דקתמר בני דאמחזיר גרושתו נמי קא"ר חשני מה תהא עליו. שאילו היה חי מצורע חבירו זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא; ואפי' לא קרב אשמו כדבעי רב ששת לאוקומי ויכול לעשות מכל אחד ואחד מתן בהונות לשניהם ואי משום סמיכה יקריבוהו בלא סמיכה משום תקוני גברא; דתנן מצורע שהביא קרבן עני הרי היא כשר ומפרש בתרא דמסכת נגעים אבל מילתא דר' אליעזר ב"י לא מיתניא התם ובברייתא היא מילתיה דר' אליעזר ב"י ואומר ר' יהודה קאמר ותניא ר' אליעזר ב"י אומר הכל הולך אחר הצפורים ופ' התם דשלשתם מקרא אחד דרשו ואע"פ שלא היה צריך כן אלא מילתיה דר' יהודה ור' שמעון ניחא ליה להביא כולה פלוגתא דהך מילתא: **ואם** לאו אשם זה יהא שלמי נדבה. ותימה והיכי מצי מתנה בשלמים והלא צריך לקבל דמו של זה האשם כדאמרינן ברייש איזהו מקומן דשני כהנים מקבלין את דמו אחד ביד ואחד בכלי ואם שלמי קא עבר מדאוריי' כדאמרינן בפ"ב דזבחים שצריך לקבל כל דמו של הזבח. וי"ל דתקוני גברא שאני כדאיתא בפ' התערובות:

נח א מיי' פע"ו מהל' מיקורי איסו"ב הל"ב:
נט ב מיי' פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הל"ט:
ס ג מיי' שם הל"ט ועי' נכ"מ:

תום' הרא"ש

א"ל היא תועבה ואין בניה תועבין. תימה למה לי קרא כיון דק"ד דאלמנה פריכא הוא ופריכא גמורה היא דבפ' החולץ חזר בו רב יוסף מדבריו מתוך פירכא זו גבי הכל מודים במחזיר גרושתו דהולד פגום ור' יהושע גופיה חשיב ליה פריכא דמכשר בני צרות דב"ה לב"ש דקאמר התם מעידני בכם. וי"ל דאיצטריך למימר היא תועבה ואין בניה תועבין דלא תימא בניה תועבין משום דכתיב ביה טומאה כערירות כדאמרינן בפ"ק דיבמות ואפי' רבנן דר' יוסי בן כפר דדרשינן לרבות סוטה הנסתרה הא אמרינן אין מקרא יוצא מידי פשוטו ואפי' למ"ד כיון דאיעקר איעקר מ"מ שפיר איצטריך היא תועבה דלא תימא דאמחזיר גרושתו נמי קא"ר חשני מה תהא עליו. שאילו היה חי מצורע חבירו זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא; ואפי' לא קרב אשמו כדבעי רב ששת לאוקומי ויכול לעשות מכל אחד ואחד מתן בהונות לשניהם ואי משום סמיכה יקריבוהו בלא סמיכה משום תקוני גברא; דתנן מצורע שהביא קרבן עני הרי היא כשר ומפרש בתרא דמסכת נגעים אבל מילתא דר' אליעזר ב"י לא מיתניא התם ובברייתא היא מילתיה דר' אליעזר ב"י ואומר ר' יהודה קאמר ותניא ר' אליעזר ב"י אומר הכל הולך אחר הצפורים ופ' התם דשלשתם מקרא אחד דרשו ואע"פ שלא היה צריך כן אלא מילתיה דר' יהודה ור' שמעון ניחא ליה להביא כולה פלוגתא דהך מילתא: **ואם** לאו אשם זה יהא שלמי נדבה. ותימה והיכי מצי מתנה בשלמים והלא צריך לקבל דמו של זה האשם כדאמרינן ברייש איזהו מקומן דשני כהנים מקבלין את דמו אחד ביד ואחד בכלי ואם שלמי קא עבר מדאוריי' כדאמרינן בפ"ב דזבחים שצריך לקבל כל דמו של הזבח. וי"ל דתקוני גברא שאני כדאיתא בפ' התערובות:

היא תועבה. ממחזיר גרושתו כתיב (דברים כד) כי תועבה היא: **הצי מה תהא עליו.** היכך יטהר לקדשים שמילו היה מצורע מכירו מי מע"פ שנתערבו קרבנותיהם זה יקריב נסך מי שהוא וזה יקריב נסך מי שהוא לו או שם מת שחלק והיו שני הקרבנות בפניהו היו הקרבנות מתים וזה מקריב קרבן אחר לאכל עבשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של מת הוא והוי חטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא לאותו שקרב היה שלו ופטר ונמצא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להתנות בנדבה שאין חטאת באה נדבה ואפי' לרבי שמעון לאחר לקמן שאם קרב מפקפ על תנאי שם הוא חייב שאם הרי זה לשמי נדבה ואם לאו הרי זה שלמי נדבה הני מילי שאם שמתן דמו דומה לשלמים אבל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים אינו יכול להתנות ולומר שאם קרבה חטאתי הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד ליעביד לרציא מתנות ולמעלה מחולו הסיקלא שמא שלמי נדבה ניהוו ואם שמא חטאת הוא: **והוי ליה עני.** ולאו להביא בדלות וחטאת העוף באה בספק ואין שם משום מביא חולין בעזרה: **והא ליכא אשם.** שאשם בעשיר ובעני ומיילף הוא מביא אשם מספק ללמוד מייתי חולין בעזרה: **אמר שמואל.** הך תקנתא דרבי יהושע כשהביא את אשמו קודם שיתת חביריו אבל אם לא הביא אשמו קודם שיתת חביריו אין לו תקנה: **מי לרבי יהודה.** לאמר אין לאשם בא על תנאי ומשום הכי ליכא תקנתא בשאם: **הא אמר אשם קצע.** ואם קרב את אשמו לית ליה תקנתא בחטאת לאשם שהביא בעשירות קבע את שלא קרבנותיו בעשירות ואין יכול להביא את חטאתו עני: **מצורע שהביא.** אחד מקרבנותיו: **והעשיר.** על שלא הספיק להביא את כולו או עשיר והעני: **הכל הולך אחר חטאת.** שם הביא חטאת בדלות מקריב עמי עולתו בדלות ואם בעשירות מקריב עמי עולה בעשירות: **אחר אשם.** שם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות: **אחר לפורים.** שמי לפרים חיות טהורות שהיה כהן מטהר בהם את המצורע שבעה ימים קודם שהלחתו ולאו קרבן הן ושוות בעשיר ובעני ואם בחותה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות. וטעמא דכולהו מפרש בכריתות [ט.] אשר לא תשיג ידו בטהרתו) רבי שמעון סבר טהרתו דבר המכפרו ורבי יהודה סבר דבר המכשירו והיינו אשם שממנו נותן על הבהונות ורבי אליעזר סבר דבר הגורם לו לטהרה ומאי נינהו לפורין: **ואי לרבי שמעון.** לאמר אשם לא קבע אפילו הקריב את אשמו בשהות עשיר יכול להביא חטאת עני לשמואל לאוקומי בשקרב אשמו עשיר לכשיבא חטאת עני אפילו לא קרב נמי אינה תקנתא בשאם לאתויי אשם שמביאו ואומר אם קרבן שקרב של חבירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: **למחר.** בספק מצורע קלי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו':

למחרת מביא אשמו וליגו עמו. פירש"י בספק מצורע מיירי (ע) למחרת טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו והך גרייתא מייתי לה בזבחים פ' התערובת (דף עו.) ופס פי' רש"י למחרת יום שמיני לגרעתו וה"ג מייתי לה במנחות פרק בתרא (דף קה.) ופי' רש"י שם למחרת יום ש"ק והכל אחד הוא יום ש"ק במקום שמיני לגרעתו ולא שהוכרך להמתין ס' יום משום דשמא טמא מת הוא ואז תגלחת שניה ולכן מתניא במוספתא דמיד טמא מת טמא ספק טמא וזב וטבל יום שביעי ומביא קרבנותיו ביום שמיני ואם נטמא בשביעי ונטבל ביום שמיני ועלו לו שני ימים טמא ספק מצורע טהור לבל ולמי מצורע היה פירוש הוא יודע שהיה טמא לבל תאמר הואיל ואינו יודע שהוא מצורע היה לבל תאמר יודע אם (ב) נטמא בגרעתו אי לאו לוכל בקדשים לאחר ס"ק יום ושמא יין ומטמא למתים לאחר מאה וכ' יום כיצד מוסרים לו טמא מת טמא לתה לעשות כל דין טמא ואחר תתהיל טהרות טהרה הזה ושנה וגלח והביא קרבן מנה ז' והזה ושנה ומקשה לגלח לומר לו טהור לתה ואין טהור מגלח פחות מל' יום פירוש שמא טהור לתה לא ומנה כ"ג פירוש כדי להשלים ל' מנה ל' ומקשה לגלח לומרים לו טהור לתה ואי לתה מגלח אלא על הדמים פירוש על שיזרק הדם עליו מאחד מקרבנותיו שהוא מביא ג' בהמות חטאת עולה ואשם ואין מעכב זותו מגלח אלא אחד מהן כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עם טהור הוא זו חובה ואם לאו נדבה וכשיזרוק דמה יכול לגלח פירוש לכך יתנה מן העולה ולא מן החטאת שאין חטאת בהמה בא על הספק וכן לא על האשמים שאשמי זיר טעונים תנופה וזהו קפק מצורע ואינו יכול להניף ועוד שהן טעונין לחם וזרוע ואין אשמים נאכלו באין נדבה הילכך אין יכול להתנות שיהיה מוכשר לגלח אלא יעשה כיצד יעשה להחמיר עליו מביא פרים אלו מחצה לחטאת ומחצה לעולה ומביא שני כבשים לאשם ושני לחמים לשלמים ומתנה שאם הוא מצורע יהיו שלמי נדבה ואם לאו יהיו חולין ואם הוא מצורע יהיו לו לשלמים ואם לאו יהיו לו לעולה ואם הוא מצורע יהיו לו לחטאת ואם לאו יהיו לו לנדבה ואם הוא מצורע יהיו לו לאשם ואם לאו יהיו לו לנדבה ואם הוא מצורע יהיו לו לעולה ואם לאו יהיו לו לנדבה ואם הוא מצורע יהיו לו לשלמים ואם לאו יהיו לו לנדב